

Arrest

nr. 28 898 van 19 juni 2009
in de zaak RvV 36 874 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 12 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat de aanvraag stelt dat verzoeker het bewijs van identiteit en nationaliteit voorlegt. Dat in bijlage een dienstpaspoort wordt voorgelegd afgeleverd door de toenmalige Unie van Socialistische Sovjetrepublieken en een rijbewijs.

Dat een rijbewijs niet beschouwd kan worden als een identiteitskaart of paspoort of een daarmee gelijkgestelde waarde bezit. Dat dit document niet kan worden aanvaard als een voldoende bewijs.

Dat het oude dienstpaspoort evenmin door onze diensten kan worden aanvaard. Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven. Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van beide gedingvoerende partijen om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens de manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt dat hij conform de wet een paspoort voorlegde, dat de wet dienaangaande duidelijk is, dat een oud vervallen paspoort mogelijk is, dat de bestreden beslissing bijgevolg niet correct is gemotiveerd en de zorgvuldigheidsplicht schendt, dat de actuele nationaliteit van belang is om de medische behandeling in het land van herkomst te kunnen beoordelen, dat dit in de gegrondheidsfase dient gecontroleerd te worden, dat de medische toestand echter niet werd onderzocht, dat de gegrondheidsfase daartoe dient.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op een vermeende schending van:

- art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- de art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel en de 'manifeste beoordelingsfout'.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996. TB.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJF 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregel waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt. In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekers kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit onderdeel van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 7 § 1 van het KB dd. 17.05.2007, geheel terecht het volgende geoordeeld:

"De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter 1, derde lid van de wet (KB van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lia2, m.n.):

Dat de aanvraag stelt dat verzoeker het bewijs van identiteit en nationaliteit voorlegt.

Dat in bijlage een dienstpaspoot wordt voorgelegd afgeleverd door de toenmalige Unie van Socialistische Sovjetrepublieken en een rijbewijs.

Dat een rijbewijs niet beschouwd kan worden als een identiteitskaart of paspoort of een daarmee gelijkgestelde waarde bezit. Dat dit document niet kan worden aanvaard als een voldoende bewijs.

Dat het oude dienstpaspoot evenmin door onze diensten kan worden aanvaard. Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven. Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de

medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Verzoekers vage en summiere beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Terwijl ook de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een beslissing slechts genomen kan worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens.

Er dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven zijn standpunt naar voor te brengen, en dit bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij kon hij alle feitelijke informatie verschaffen die hij wenste te geven, en zijn aanvraag met nuttige elementen en stukken staven.

In casu heeft verzoeker bij schrijven dd. 2.1.2009 zijn aanvraag ingediend, waarbij hij stelde "Oekraïense staatsburger van Poolse origine" te zijn en waarbij hij een afschrift voorlegde van een paspoort dat in 1991 werd afgeleverd door de 'Unie der Socialistische Sovjetrepublieken'.

Gelet op de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen, en gelet op het gegeven dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 uitdrukkelijk stipuleert dat "De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat ...",

en ook art. 7 § 1 van het K.B. van 17.5.2007 bepaalt dat:

"§1 De aanvraag van de machtiging tot verblijf bedoeld in artikel 9 ter, §1 van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 ter, § 1, derde lid, van de wet.

§2. Onverminderd artikel 9 ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoeg of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven..."

heeft de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat:

"Dat het oude dienstpaspoort evenmin door onze diensten kan worden aanvaard. Dat inderdaad een paspoort in principe aanvaard wordt, doch dat het voorgelegde bewijsstuk ook een bewijs dient te zijn van de huidige, actuele, nationaliteit, niet een nationaliteit die de betrokkene vroeger zou hebben bezeten. Dat de Sovjet-Unie immers in 1991 werd ontbonden. Dat verzoeker stelt nadien de Oekraïense nationaliteit te hebben verworven. Dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit. Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit" (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Derhalve dient te worden besloten dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker is dan ook niet ernstig en kan niet worden gevolgd waar hij op heden zonder meer poogt voor te houden dat het door hem voorgelegde paspoort zou volstaan.

Verzoeker stelt dat het voorleggen van een 'oud vervallen paspoort' mogelijk is. Zoals reeds afdoende uiteengezet in de bestreden beslissing, dient het voorgelegde stuk evenwel een bewijs te zijn van de huidige actuele nationaliteit, dit net teneinde aan de gemachtigde toe te laten een onderzoek in te stellen naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Verzoeker stelt geheel ten onrechte dat 'dit inzake de gegrondheidsfase dient te worden gecontroleerd'. Immers is de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument er net op gericht de correcte identiteit, nationaliteit en herkomst van de betrokkene te achterhalen om dan in de gegrondheidsfase het nodige onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te kunnen voeren.

In de bestreden beslissing wordt afdoende verduidelijkt waarom het bewijs van de actuele nationaliteit zo belangrijk is.

Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing uiterst zorgvuldig is tewerk gegaan.

Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers vage en ongestaafe beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft niet het bij art. 9 ter van de wet dd. 15.12.1980 en art. 7 van het K.B. van 17.5.2007 vereiste bewijs van zijn identiteit geleverd, zodat zijn aanvraag onontvankelijk is.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat ook in de parlementaire voorbereidingen nopens de aanvraag op grond van art. 9 ter uitdrukkelijk is bepaald dat:

"Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is".

Tevens kan worden verwezen naar vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nopens het bewijs van identiteit bij een aanvraag overeenkomstig art. 9bis (en dus ook art. 9ter):

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is." (R.v.V.nr. 3808 van 20.11.2007)

In casu kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Minister van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een 'manifeste beoordelingsfout'.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, en ten genoegte van recht gemotiveerd.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel van verzoeker is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond."

3.3 In de repliekmemoërie volhardt verzoeker in zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.4 Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoot".*

Artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiending van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijk verblijfplaats in België.”

De Raad stelt vast dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de aanvrager over een identiteitsdocument dient te beschikken en dat artikel 7, § 1, 1° van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet dit identiteitsdocument als volgt specificeert: “(...) een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart (...)”.

Verzoeker kan worden gevolgd “dat de wet dienaangaande duidelijk is” en dat een oud vervallen paspoort mogelijk is. Blijkens de bestreden beslissing betwist de gemachtigde van de minister niet dat het paspoort “in principe aanvaard wordt” en dat dit stuk een document is dat de identiteit van verzoeker aantoonst. De gemachtigde van de minister aanvaardt dit stuk niet omdat het onmogelijk de actuele nationaliteit van verzoeker kan bevestigen.

De kennis van de correcte, actuele nationaliteit is inderdaad van essentieel belang aangezien de gemachtigde van de minister, in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land van herkomst van de aanvrager. Hierbij vestigt de Raad de aandacht op het feit dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient en hij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoonst om het vereiste identiteitsdocument te verwerven en een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte indient, dient zijn aanvraag ontvankelijk te worden verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd daar waar hij stelt dat het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst, in de gegrondheidsfase dient te gebeuren. Nergens blijkt uit de wet de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet door te vereisen “dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit”, alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan.

In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij naar het arrest nr. 3 808 van 20 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin “duidelijk (wordt) bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”. In deze zaak betreft het een onontvankelijk verklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf omdat ze niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. In betrokken zaak werd bijgevolg geen identiteitsdocument toegevoegd aan de aanvraag. Terwijl in casu verzoeker een oude dienstpaspoort heeft toegevoegd aan zijn aanvraag waarvan verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt dat een oude dienstpaspoort “in principe aanvaard wordt”. De verwijzing naar betrokken rechtspraak mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Het eerste en enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van 12 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS

